

andret til et fast Bederlag; det er naar Tiendebrugereren efter sin Stilling, for Exempel en offentlig Stiftelse, ikke er istand til selv at modtage Tienden in natura, og de Tiendeydende ikke ere villige til at give et nogenlunde billigt Bederlag; men i Almindelighed ere ikke de, paa hvilke der ligger en saa forhadt Byrde, forpligtede til at afløse denne Byrde, og istedetfor den contractmæssige Forpligtelse at yde noget Andet, som maaskee Andre kunde tænke sig at være en Lettelse, men som for dem er en større Byrde. Det kan paa Grund af den Hovetrigjørendes ringe Dplysning, hans Mangel paa Gyne til at benytte de Kræfter, som komme til hans Raadighed, ved at han fritages for Hovet, paa en frugtbar Maade, deels ogsaa af andre Grunde være, at de aldeles ikke kunne være tjente med, eller selv søle sig tjente med, at denne Arbeidspligt forandres til en Pligt til Pengebetaling, ligesom de naturligtvis ogsaa ere udsatte for det Samme, som de Hovetberettigede fra deres Standpunkt ere udsatte for, at nemlig Bederlaget ikke bestemmes efter sand Billighed, og, ligesom altsaa den Hovetberettigede kan faae en utilstrækkelig Godtgørelse, kan der paalægges de Hovetpligtige en ubillig og overdreven Godtgørelse. Den Betyngelse, man har for Rigtigheden af de Kjendelser, som blive affagte, er, som jeg allerede har bemærket, kun ringe. Den Hovetpligtiges Ret forekommer mig altsaa at blive krænk-
 et, naar han skal kunne nødes til at forandre den Forpligtelse, han engang har paataget sig, og som i Andres Dine kunde være overværetes, men som han maaskee finder mindre byrdefuld. Herfor er han efter Lovudkastet udsat paa dobbelt Maade, deels fordi samme har overladt det til Eierne at forlange Hovetets Af-
 løsning, og derved, at enkelte Hovetpligtige ere beføiede til at forlange en saadan Af-
 løsning, og at da de Andre, enten de ville eller ikke, skulle underkaste sig det. I den Henseende

maa jeg bemærke, at, naar jeg forøvrigt kunde finde en saadan Bestemmelse retfærdig, saa vilde jeg foretrække Udkastet for det, Udvalget har sat istedet; thi det er dog mere naturligt, at Fleerheden kunde raade over Mindretallet og at dette skulde underkaste sig, hvad Fleer-
 tallet besluttede, end at der efter det Forslag, der nu er gjort, behøves kun en Trediedeel at bestemme sig for at ville have Hovetafløsning, for at de Andre deri skulle finde sig. Udkastet er maaskee i denne Henseende heller ikke ganske uoiagtigt, thi der burde dog vel være noget mere end Halvdelen, det maatte være en virkelig Fleerhed; hvorhos der baade i Udkastet og hos Udvalget er Noget, som kan opvække Tvivl, nemlig, om man skal see paa Tallet af de Hovetrigjørende, eller man skal see paa Omfanget af Hovetiet, altsaa den, der har et lille Sted, maaskee en Tjerdedeel Gaard, om han skal komme ligesaameget i Betragtning som den, der har en større Gaard, hvilket jeg ikke tror vil være rigtigt. Hvad den ærede Taler, til hvem jeg forhen har henholdt mig, har udtalt om, at man har et andet fuldkomment sikkert Middel til omstøder at faae Hovetiet aldeles affasset i hele Landet, som var mindre indgribende i de virkelig erhvervede Rettigheder, det maa jeg aldeles bifalde, det nemlig, at der aldrig maatte oprettes flere Contracter om Hovet, og altsaa, naar en Gaard paany skulde bortfæstes, maatte ikke Hovet betinges. Det er Noget, som den ærede Taler ogsaa udviklede, ikke blot vil have tilfølgelse, at Hovetiet omstøder vilde ophøre i Landet, naar alle Gaarde paany vare bortfæstede, men det vilde ogsaa medvirke til, at det meget snart kunde forsvinde.

Rettelser.

Nr. 101 Sp. 2 §. 1—2 f. v. **St. Thomas** læs:
St. Croix.
 — — Sp. 2 §. 10 f. v. „Magt“ læs: „Lov“.